

Μ Π Α Λ Α Ν Τ Α

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ
ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΑ Π. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ
Ἀνθοπολ. τοῦ Πυροβολικοῦ

Κὺρ λοχαγέ, κὺρ λοχαγέ,
Σιγά, φυλάξου λίγο,
Γι' ἄφησε μᾶς μπροστά, καλέ,
Τὸ χάρο ἐδῶ ξανοίγω.

Καββάλα ἀπόψε στὸ φαρί,
Στ' ὄνειρο Ἀγιώργη σ' εἶδα,
Φυλάξου ἢ μοῖρα μὴ σ' εὐρεῖ—
—«Μπροστά γιὰ τὴν πατρίδα!—

—«Μὴ βιάζεσαι, κὺρ λοχαγέ,
Τὴ ζήση νὰ χρίσης.
Ἄκου τὸ γέροντα κ' ἐμέ—
—«Κι ἀνόμα θές νὰ ζήσεις ;—

—Στὸ σπίτι τέσσερα παιδιὰ,
Χαρά μου, βιός, ζωὴ μου,
Μοῦ τὰ χαρίζει ἡ Παναγιά ;
Φτάνει ἡ στερνὴ πνοή μου :

Ὅ,τι καλὸ κ' ὄ,τι κακὸ
Μοῦ γράφει, τὸ προσμένω.
Μὰ δυὸ φορὲς γιὰ σένα ἐγὼ,
Κὺρ λοχαγέ, πεθαίνω.

Γιατ' εἶσαι νιὸς κ' ἔχεις καρδιά,
Κ' ἔχεις γλυκὸ τὸ στόμα
Και λιγερὴ κορμιοσασιά
Τριανταφυλλένιο χρώμα.

Κι ὅπως ἀστράφτει σου ἡ ματιὰ
Φωτιὰ και καββαλάρης

Καθὼς στητὸς κοιτᾶς μακριὰ
Τὸ δρόμο, ποῦ θὰ πάρεις.

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ,
Μπροστά στὴν τόση χάρη,
Ξεχνῶ τοὺς ὕσους ἀγαπῶ
Γιὰ σὲ τὸ παλληκάρι.

Κι ἔτσι νὰ τὸ συλλογιστῶ.
Νὰ ἰδῶ σε δίχως ἄχνα
Χίλιες λαχτάρεις ἀγροικῶ
Νὰ μοῦ περνοῦν τὰ σπλάχνα.

Μιά σου κακιὰ λαβωματιὰ
Γιὰ πάντα θὰ μὲ σφάζει
Και θὰ μου τρώει τὰ γερατιὰ
Φαρμακερὸ μαράζι.»

Μὰ ποῦ ν' ἀκούσει ὁ λοχαγὸς
Τὸ γέρο τὸ στρατιώτη.
Σημαία ὑψώνονταν ἐμπρὸς
Ἡ λιγερὴ του ἡ νιότη.

Κι ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν ὀμορφιά
Τὸ νέο παιδί βασκάθη
Κ' ἐχάθη ἡ νιότη του, ἡ ἀντριὰ
Κ' ἡ καλωσύνη ἐχάθη.

Κ' ἦρθε τὸ βόλι διαλεχτό,
Ζεστὸ καταγωνιάστη
Στ' ὄρατο του φρυδι, στὸ σταυρό.
Δὲν εἶπε οὔτ' ὄχ ! Σωριάστη.

B. ΡΩΤΑΣ.

Κ Α Η Μ Ο Σ

Και διωγμένη δὲ βρήκα μίαν ἄκρη νὰ γείρω.
Νὰ μὴ γελαστήτε, διωγμένοι μου ἔστες πὼς εἶν' τάχα
πλατὸς και μεγάλος ὁ κόσμος. Δὲν ἔχει μίαν ἄκρη
νὰ γείρεις σὰ σὲ διώχνουνε ἄλλοι.

Μὰ δὲ μ' ἐδιώξεις Σὺ Χιλιαγάπητε. Τρέλλα. Σὲ
πικραίνω σκληρά. Ἴσα ἴσα. Ἐσὸ ποῦ μὲ χάιδευες
ὄρες γιὰ νὰ μείνω σιμά σου. Ποῦ ἔθαλες ὅλη τὴ
γλύκα σου μὲς στὸ τραγούδι σου γιὰ νὰ μ' ἔδενες
πάλι σὰν πάντα. Μοῦ τῆπες και σήμερα ἴδια κάθε
φορὰ—και θαρρῶ πὺδ γλυκὰ—πὼς δὲν εἶν' ἕνα σύν-
νεφο μὲς στὴν ψυχὴ σου σὰν εἶμαι κοντά σου. Πὼς
εἶναι ἡ ρόδα οἱ στιγμὲς και τὰ μάτια μου φίλτρο
ἀμύθητο. Ὅλα μοῦ τὰ εἶπες και σήμερα τὰ τρα-

γούδια σου, Γιγαντα, ἴδια κάθε φορὰ και μπορεί πὺδ
γλυκὰ.

Και δὲ μ' ἐδιώξεις σὺ. Βλαστημῶ και τὸ ξαίρω.
Εἶταν τόσο μικρὸ αὐτὸ ποῦ μ' ἐδιώξε ! Ἦσκιος, ἀγέ-
ρας, κατάρη. Μία ρυτίδα μενάχα, μιὰ σύσπαση στὼν
χειλιῶν σου τὴν ἄκρη· τὸ μάτι σου μιὰ στιγμή ποῦ
δὲν εἶτανε σκληρὸ σου, Γιγαντα.

Και διωγμένη, μαζί Σοῦ στὴν πικρὴ, μου τὴν
κώχη.

Τὸ γύρεψα, γύρεψα ὄρες νὰ βρῶ ἕναν τόπο, νά-
ναι ἄδειος χωρὶς μίαν ἀχτίδα δική σου. Τὴ γύρεψα
τέτιαν ἄκρη νὰ γείρω.

Ἐσύρθηκα ὄρες, μοναχὴ και διωγμένη ὅπως εἶ-
μουν, μὲς στὴν πολύβση πόλη μὲ τίς μύριες μορφὲς
τίς ἀδιάφορες και τὰ βαριά της τὰ φῶτα. Ἀδύνατο
εἶσουνα παντοῦ. Και στὴν πόλῃ ἀκόμα ποῦ τρέμεις!